

Posudek školitelky na diplomovou práci Lucie PETRÍČKOVÉ
Jean-Marie Blas de Roblès: Tam, kde jsou tygři domovem, novodobý barokní román

Před dvěma roky diplomantka odevzdala klauzurní práci věnovanou „odrazu moderní Brazílie“ v románu *Tam, kde jsou tygři domovem*. Zabývala se v ní vybranými sociologickými a kulturně-historickými aspekty (původní indiánská kultura, amazonský prales, sociální rozdíly v brazilské společnosti, náboženské otázky) tohoto Blas de Roblèsova díla.

Pro svou diplomovou práci pak zvolila specifičtější literární téma, a to otázku „barokní poetiky“, která bývá v souvislosti s *Tygry* často skloňována.

V úvodu své studie Lucie Petříčková připomíná základní charakteristiky analyzovaného románu, tedy jeho obtížně definovatelný žánr a složitou narativní strukturu. Pak velmi stručně rekapituluje autorův život a děj studovaného díla.

Stěžejní částí diplomové práce pak je představování jednotlivých barokních rysů a odhalování jejich přítomnosti v textu. V této souvislosti by určitě neškodilo podrobněji vysvětlit, na základě jakých kritérií autorka došla právě k těmto charakteristikám (Nejde o vyčerpávající výčet „všech“ myslitelných barokních rysů, takže jak byl proveden výběr?), a podle čeho stanovila jejich pořadí. (Například proč po „divadle světa“ nastupují „ženy“ následované „morbidity a surovostí“?) Navíc z poznámek pod čarou vyplývá, že Lucie Petříčková sice načetla některé teoretické práce věnované baroku (Václav Černý, Bernard Chedozeau, Anne-Laure Angoulvent) a dále s nimi pracuje, nicméně v závěrečné bibliografii tyto zdroje kupodivu nefigurují.

Čtenář sice může mít řadu takovýchto obecně metodologických pochybností, ale na druhé straně Lucie Petříčková prokazuje výbornou znalost studovaného textu, s přehledem se pohybuje mezi jeho jednotlivými časovými i dějovými liniemi a veškerá svá tvrzení má solidně opřená o příslušné citace.

Ve stručném závěru postrádám trochu širší zamyšlení nad vztahem barokní estetiky a dnešní – dejme tomu – postmoderny. Pokud autorka označila Blas de Roblèsov román za barokistický (a po mém soudu oprávněně), měla by zhodnotit, jaký smysl dává psaní „barokních“ nebo „barokistických“ románů dnes. Jak se vztahuje k současné estetice? Co dnes, na rozdíl od dob minulých, popisovaných Václavem Černým či Bernardem Chedozeauem, vnímáme jako „barokní“ a proč? K jakým posunům a reinterpretacím tady historicky došlo? Například ironicko-mystifikačně-pronograficko-desakralizační hra s životopisem Athanasia Kirchera, kterou Blas de Roblès postupně mate svého čtenáře, by byla v době barokní zcela nemyslitelná. Tohle už je jakési baroko znásilněné postmodernou.

Autorka by rovněž mohla dospět k nějakému osobnějším a odvážnějším hodnocení díla, jemuž věnovala několik let svého života. Vymezení se vůči starší diplomové práci Gabriely Mikešové je v pořádku, ale končit studii dvojnásobnou citací (byť mi lichotí, že mého textu) není úplně strategické.

K formálnímu zpracování diplomové práce jsem měla celou řadu kritických připomínek a oprav, které autorka postupně zanášela do výsledného textu. Je třeba říci, že po několikráté úpravě a přepracování konkrétních pasáží je konečná verze nesrovnatelně lepší než původní, velmi naivně a obecně formulované teze.

Předložený text sice není zdaleka ideální, ale s povděkem kvituji zejména velkou péli a trpělivost, se kterou se autorka pustila do jeho úprav a rozšiřování.

Výsledná podoba diplomové práce Lucie Petříčkové po mém soudu splňuje veškeré náležitosti předepsané pro tento druh akademických prací, takže ji doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „velmi dobře“.

V Praze dne 4. 6. 2014

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.